

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/50/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3520200911
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3520200911.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyho a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: M. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX/XX, E. A. nad K., o zaplatenie 1.760,54 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 30. septembra 2022, č.k. 11Csp/14/2020-214, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v závislom výroku IV. o trovách konania p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 11Csp/14/2020-32 zo dňa 6.7.2020. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.760,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.096,30 eur od 25.8.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. zamietol žalobu vo zvyšnej časti, ohľadne úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 610,24 eur od 25.8.2017 do zaplatenia. Výrokom IV. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia doposiaľ neuhradenej časti úveru vo výške 1.760,54 eur s príslušenstvom. Žalobu podal právny predchodca - Všeobecná úverová banka, a.s. Ten nadobudol pohľadávku od spoločnosti Consumer Finance Holding a.s., ktorá so žalovaným uzatvorila zmluvu o úvere.

3. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 16.12.2020, č.k. 11Csp/14/2020 - 62, pripustil, aby do konania na miesto žalobcu VÚB, a.s. vstúpila spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o. Preto súd prvej inštancie v konaní pokračoval s novým žalobcom.

4. Súd prvej inštancie najskôr skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ktorú posúdil podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Dospel pritom dospieť k záveru, že podmienky uvedeného ustanovenia sú splnené, a teda banka mohla postúpiť pohľadávku na žalobcu. Skonštatoval preto, že žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia.

5. V záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, súd prvej inštancie podrobil zmluvu o spotrebiteľskom úvere kontrole, či spĺňa všetky obligatórne náležitosti zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch („zákon o spotrebiteľských úveroch“). Dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky náležitosti v súlade s predpismi na ochranu práv spotrebiteľa a aj zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto podľa súdu prvej inštancie nebolo možné konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

6. Z dokazovania považoval súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, a to uhrádzať dohodnuté mesačné splátky, dostal sa tak do omeškania s ich platením, v dôsledku čoho žalobca využil svoje právo a vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

7. Žalovaný v konaní nepreukázal splnenie žalovaného dlhu, prípadne že by tento záväzok zanikol iným spôsobom. Naopak žalobca dostatočnými listinnými dôkazmi preukázal vznik záväzkového vzťahu, poskytnutie úveru, a preto súd prvej inštancie žalobe ohľadne žalovanej sumy vyhovel.

8. Čo sa týka úrokov z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil vo výške 5 % ročne zo sumy 1.760,54 eur od 25.8.2017 do zaplatenia, kedy sa žalovaný dostal do omeškania, v tejto časti súd prvej inštancie nárok žalobcu posúdil ako čiastočne dôvodný.

9. Žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.093,30 eur od 25.8.2017, po oznámení okamžitej splatnosti do zaplatenia, v intenciách zákonného ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

10. Nakoľko žalovaný do zosplatenia zaplatil 19 mesačných splátok po 57,70 eur, v ktorých boli zahrnuté aj zmluvné úroky, má žalobca podľa súdu prvej inštancie právo požadovať od žalovaného po zosplatení aj úroky z omeškania zo sumy 1.093,30 eur (19 x 57,70 eur).

11. Vo zvyšnej časti ohľadne úrokov z omeškania zo sumy 610,24 eur súd prvej inštancie žalobu zamietol, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal a ani z prehľadu splátok a úhrad nebolo zrejmé, resp. rozčlenené, aká suma predstavuje istinu, z ktorej by žalobcovi prislúchali úroky z omeškania a aká zmluvné úroky, z ktorých žalobca nemá právo žiadať úroky z omeškania.

12. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 % priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania.

13. Proti tomuto rozsudku sa odvolal žalovaný.

14. Namietal, že došlo k zavádzaniu ohľadom fikcie doručenia písomností na jeho adresu od žalobcu. Upozornil, že fikcia doručenia podľa bodu 14.2 zmluvy predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

15. Žalovaný tiež tvrdil, že sa jedná o veľmi zdĺhavý proces a veľa vecí nezodpovedá skutočnosti. Tvrdil, že do spisu dokladal viacero písomností, napr. analýzu spisového materiálu od Občianskeho združenia Za práva spotrebiteľov, alebo i výpočet RPMN, na ktoré súd prvej inštancie nereagoval. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného len spoľahol na správnosť tvrdení žalobcu. Zdôraznil, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný.

16. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Stotožnil sa so správnosťou napadnutého rozsudku. Preto žiadal odvolací súd o jeho potvrdenie.

17. V replike žalovaný argumentačne odkázal na svoje odvolanie.

18. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v závislom výroku IV. o trovách konania je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

19. Posúdiac odvolanie podľa obsahu podľa § 124 ods. 1 CSP, rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. odvolaním napadnutý nebol, preto je v týchto výrokoch právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

20. Žalovaný sa odvolaním nestotožnil so súdom prvej inštancie ohľadom danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V tejto súvislosti upozornil i na bod 14.2 zmluvy ohľadom úpravy doručovania, ktorá predstavuje podľa žalovaného neprijateľnú zmluvnú podmienku.

21. Súd prvej inštancie pritom aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu skúmal vo svetle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

22. Podľa odvolacieho súdu však nebolo opodstatnené takéto skúmanie. V tomto prípade totiž pohľadávka vznikla nebankovej spoločnosti - obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., - ktorá žalovanému poskytla úver. Tá zanikla s tým, že pohľadávka prešla na Všeobecnú úverovú banku, a.s., ktorá žalobou uplatnila pohľadávku, a v konaní následne postúpila pohľadávku na žalobcu. Nakoľko Všeobecná úverová banka, a.s. nedisponovala „bankovou“ pohľadávkou, nemožno na otázku platnosti postúpenia takejto pohľadávky vzťahovať § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách možno aplikovať len na pohľadávku, ktorá vznikne banke, resp. pobočke zahraničnej banke (a contrario nie nebankovej spoločnosti). K totožnému záveru odvolací súd dospel už v rozsudku zo dňa 22.12.2021, sp. zn. 17CoCsp/18/2021.

23. Preto nie je ani opodstatnené osobitné skúmanie dojednania 14.2. zmluvy o úvere týkajúcej sa doručovania, nakoľko otázka doručovania by bola relevantná len pre posudzovanie splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách (uvedené ustanovenie pracuje s doručovaním). Len pre úplnosť však odvolací súd dodáva, že žalovaného názor o neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky nie je správny. Najvyšší súd SR zjednotil doposiaľ nejednotný právny názor ohľadom uvedenej otázky s tým záverom, že „ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 15.12.2020, sp. zn. 5 Cdo 36/2020, zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdom SR ako R 4/2021).

24. V konaní tak bolo preukázané, že žalobcovi patrí pohľadávka proti žalovanému. Pohľadávka, ako to už bolo spomenuté, bola na žalobca postúpená Všeobecnou úverovou bankou, a.s. Preto žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia.

25. Následne súd prvej inštancie správne skúmal, či zmluva o úvere spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti podľa § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. Dospel pritom ku kladnému záveru. S týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje. Zmluva o úvere spĺňa všetky zákonom o spotrebiteľských úveroch požadované náležitosti.

26. Žalovaný zároveň v odvolaní naznačoval, že súd prvej inštancie sa explicitne nevyrovnal s existenciou neprijateľných zmluvných podmienok (ktoré namietal najmä na č.l. 95). Síce je pravdou, že súd prvej inštancie výslovne nekonštatoval, že skúmal aj prípadnú existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, neznamená to však, že tento prieskum súd prvej inštancie nevykonal. Odvolací súd však napriek tomu tiež preskúmal, či zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, pričom dospel k totožnému záveru ako súd prvej inštancie. Navyše samotný žalovaný ani v odvolaní nekonkretizoval konkrétne ustanovenia zmluvy, ktoré by podľa jeho mienky predstavovali neprijateľné zmluvné podmienky.

27. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu dospel k správne záveru o povinnosti uhradiť doposiaľ neuhradený dlh vo výške 1.760,54 eur titulom zmluvy o úvere. Ten predstavuje rozdiel medzi dlžnou sumou vo výške 2.856,84 eur a sumou žalovaným uhradenou vo výške 1.096,30 eur (2.856,84 - 1.096,30 = 1.760,54). Zároveň správne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom súd prvej inštancie rozhodol aj o uplatnených úrokoch z omeškania z dlžnej sumy.

28. Preto súd prvej inštancie napadnutým výrokom II. rozhodol vecne správne. Vzhľadom na to bolo vecne správne i rozhodnutie o náhrade trov konania súdom prvej inštancie (výrok IV.). To je dôvodom na potvrdenie napadnutého rozsudku v napadnutom výroku II. a v závislom výroku IV. o trovách konania odvolacím súdom (§ 387 ods. 1 CSP).

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).